

ประสบการณ์ชีวิต

เพ็ญศรี สุริยะพรหมชัย

P18013

ดิฉันอายุ ๕๐ ปี เกิดที่จังหวัดอุดรธานี แต่ได้ย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพฯ กับพี่สาวต่างมารดาตั้งแต่อายุ ๑๑ ขวบ สามปีเป็นสถาปนิก ลูกสาวแยกไปมีครอบครัว ลูกชายจบปริญญาตรีทางการออกแบบตกแต่งภายใน ดิฉันมีโรคประจำตัวหลายโรค เช่น ปวดหลัง ปวดกระเพาะปัสสาวะ ปวดหัวเข่า เป็นต้น แต่นับว่าเป็นบุญที่ได้เกิดมาเป็นพุทธศาสนิกชน ดิฉันชอบไปวัด ไปทำบุญบ้าง ไปเพื่อความสงบของร่างกายและจิตใจ ดิฉันเคยไปฝึกวิชารธรรมกายที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ดิฉันเคยได้ยินกิตติศัพท์ ชื่อเสียงปฏิปทาของพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญฐิตธัมโม จนเมื่อดิฉันและครอบครัวได้ไปพักที่โรงแรมแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น ได้อ่านหนังสือสวดมนต์พาหุยมหากาของวัดอัมพวัน และที่ปกหลังพิมพ์ที่อยู่ของวัดไว้ด้วย จึงได้ตามไปพบหลวงพ่อบุญที่สุดในที่สุด

ดิฉันได้อ่านหนังสือประวัติ หนังสือธรรมะต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม รู้สึกศรัทธาและหายสงสัยว่าทำไมจึงมีผู้คนศรัทธาในหลวงพ่อบุญ และพากันไปกราบหลวงพ่อบุญและปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันกันไม่ขาดสายจากทั่วทุกสารทิศ

โรคปวดหลังหรือหมอนรองกระดูกสันหลังไปเบียดทับเส้นประสาทของดิฉันมันไม่ทุเลาลงเลย มีแต่จะยิ่งปวดทรมานยิ่งขึ้น แม้ว่าจะสูญเสียเงินทองเพื่อรักษาไม่รู้เท่าไรก็ไม่ดีขึ้น จนมีความท้อแท้สิ้นหวัง จึงมีความคิดที่จะหนีความเจ็บปวดทรมานนี้ไปเสียด้วยการฆ่าตัวตายและจะไปกราบขอขมาลาตายกับหลวงพ่อบุญ จึงได้เตรียมปืน

พกลใส่ไว้ในกระเป๋าลือ พร้อมพานรูปเทียนแพไปกราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อ โดยตั้งจิตอธิษฐานไว้ที่พานว่า ลูกนำพานเทียนแพมาขอลาตาย ต่อไปนี้ลูกคงไม่ได้มาปฏิบัติธรรมอีกแล้ว ขอให้หลวงพ่อโหสิกรรมให้ลูกด้วยเถิด หลวงพ่อไม่รับทำนทราบว่าเราคิดอย่างไร แล้วท่านก็ได้ให้อิโวกาเรื่องโทษของการฆ่าตัวตาย จนดิฉันเข้าใจและได้สติ ได้ไปปฏิบัติธรรมตามคำแนะนำของคุณพาดิฉัน โดยวิธีขอกรรมฐานใช้สติกำหนดความปวดอยู่ ๓ วัน โรคปวดหลังที่ทรามาเป็นเวลานานก็หาย ดิฉันระลึกถึงครั้งที่มากราบนมัสการหลวงพ่อใหม่ ๆ ดิฉันไม่ค่อยเข้าใจหรือรู้เรื่องการปฏิบัติกรรมฐาน และไม่ทราบถึงความเมตตาของหลวงพ่อที่กรุณาชี้ทางผ่อนคลายเป็นทุกขีให้ โดยให้ไปปฏิบัติธรรม ก็เลยไม่ได้เข้าไปปฏิบัติกรรมฐาน หลังจากนั้น เดือนเศษดิฉันก็มีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง เพราะกระเพาะปัสสาวะอักเสบมากจนต้องผ่าตัดทันที และอีกไม่กี่เดือนก็ต้องผ่าตัดซ้ำ ดิฉันได้มาคิดทบทวนดูก็ได้แต่โทษตัวเองที่โง่เขลาไม่มีสติปัญญาเข้าใจสิ่งที่หลวงพ่อแนะนำ

มีอยู่ครั้งหนึ่งดิฉันหนีกลับบ้านจากการปฏิบัติธรรม ซึ่งเป็นวันที่ตรงกับวันพระใหญ่ คือวันมาฆบูชา ซึ่งดิฉันก็ทราบว่าหลวงพ่อเคยสอนว่าไม่ให้เดินทางในวันพระ ดิฉันเชื่อว่าอุบัติเหตุที่ดิฉันประสบน่าจะรุนแรง แต่การที่ดิฉันรู้สึกเหมือนเห็นหน้าหลวงพ่อในช่วงเสี้ยววินาทีที่เกิดอุบัติเหตุ นั้นดิฉันเชื่อว่าหลวงพ่อท่านเมตตาช่วยชีวิตจิ้งรอดจากเหตุร้ายนั้นโดยไม่มีบาดแผลหรือบอบช้ำเจ็บปวดใดๆเลย ทั้งๆที่รถพังกยับเยินเพราะพุ่งลงร่องกลางถนน เขตอำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ชนต้นไม้ขนาดเท่าโคนขา ชาติไป ๒ ต้นเฉียดขอบบ่อพักน้ำ ค.ส.ล. ขนาด ๔.๐๐ x ๔.๐๐ ลึกประมาณ ๓-๔ เมตรไปไม่ถึงศอก รถพุ่งขึ้นขอบถนนฝั่งตรงข้ามแล้วเลี้ยวกลับลงร่องกลางถนนดังเดิม จึงจอดสนิท ระยะทางจากจุดลงถึงจุดหยุดนิ่งเป็นระยะทางประมาณ ๓๐ เมตร

ปัจจุบันดิฉันดีใจและสุขใจที่ทั้งลูกชายและสามีต่างมีความศรัทธาในพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ โดยเฉพาะพระเดชพระคุณหลวงปู่ ลูกชายได้บวชเรียนที่วัด
อัมพวัน ๑ เดือน ได้เข้าร่วมปฏิบัติด้วย และตั้งใจว่าจะปฏิบัติตลอดไป เพราะพวก
เราทุกคนต่างตระหนักในคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ เรื่องชาติต่อ ๆ ไป
และเรื่องที่จะตามเราไปเหมือนเงา คือบาปและบุญเท่านั้น